

РЕШЕНИЕ

№ 6453

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **8686** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. Й. К. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед № 2669/ 23.08.2023г., издадена от мл. автоконтрольор при 03 група, 02 сектор в ОПП при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. "б" от ЗДвП (ЗППАМ) – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед. Счита се, че ЗППАМ е постановена в нарушение на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, тъй като макар и да е записано, че К. е отказала да бъде тествана с техническо средство, то тя се е явила във ВМА и е дала биологични проби. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на направени по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят -М. К., е представлявана от адв. А. Н., който представя пълномощно/л.44/, поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Посочва, че не е налице отказ, след като К. се е явила във ВМА, където е дала биологични проби за медицинско изследване.

Ответникът – мл. автоконтрольор при 03 група, 02 сектор в ОПП при СДВР, издал процесната ЗППАМ не се явява, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена на М. Й. К., за това, че около 12, 55 в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към „Черковна“, управлява л.а. „О. А.“ рег. [рег.номер на МПС] , като след като е спряна за проверка, е отказала да й бъде извършена проверка с техническо средство „Дрегер Д. Тест 5000“, с фабричен номер ARMM 0017. Издаден му е талон за медицинско изследване № 087493 за В. академия (ВМА) и връчени 7 бр. холограмни стикери.

За извършеното нарушение е съставен АУАН от 23. 08. 2023г. за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. В АУАН е посочено, че водачът е управлявал МПС - л.а. „О. А.“ рег. [рег.номер на МПС] на горепосочените дата, час и място, като при проверка отказва да бъде изпробван/ тестван за наркотици с техническо средство „Дрегер Д. Тест 5000“, с фабричен номер ARMM 0017.

При така установената фактическа обстановка мл. автоконтрольор при 03 група, 02 сектор в ОПП при СДВР е издал процесната ЗППАМ № 2669/ 23.08.2023г., като е посочил, че налице хипотеза на отказ за тестване с техническо средство, и на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП на М. Й. К. временно е отнето свидетелството за управление на МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца .

По делото е представена и приета административната преписка, като в същата се съдържа и справка – картон за водача, видно от която М. К. нееднократно е наказвана за извършвани различни нарушения по ЗДвП, с НП и фишове.

В съдебно производство, във връзка с отправено доказателствено искане с жалбата, от ВМА е представено писмо със заверен препис от Протокол от 03.10.2023г. за химикотоксикологично изследване за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно цитирания протокол на ВМА, при извършените изследвания на биологичните проби на жалбоподателката М. К., е доказана употреба на НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА, на Коноп (марихуана), попадаща в Приложение №1 към чл. 3, ал. 2 от Закон за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите – „Растения и вещества с ВИСОКА СТЕПЕН НА РИСК за общественото здраве , поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от т. 3 на Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07. 07. 2023г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР .

Видно от Заповед № 513 з – 12342 от 19.08. 2020г. на Директора на СДВР, издателят на процесната ЗППАМ заема длъжността мл. автоконтрольор 03 група от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването - чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата - водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка техническо средство за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил марка „О. А.“ и отказва да бъде тестван за употреба наличие на наркотични вещества или техните аналози. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП, което от своя страна е материалната предпоставка за възникване на правомощието на административния орган да приложи ПАМ.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на обратното, а констатациите му не са опровергвани от жалбоподателя, е установено, че М. К., на посочената дата и

час е отказала да бъде изпробвана с техническо средство, определящо употребата на наркотични вещества и техни аналози.

Спорът в случая се свежда до факта, дали, след като на жалбоподателя е връчен талон за медицинско изследване и същият се е явил във ВМА и дал биологични проби, са били налице предпоставки за налагане на ПАМ - чл. 171, ал. 1, т. 1, б. "Б" от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП регламентира не правото на водача за избор на вид проверка, а правомощието на контролния орган да приложи предвидената ПАМ при осъществяване на всяка една от алтернативно предвидените в закона хипотези, сред които са и - проверка с техническо средство или чрез химичен, респ. медицински анализ. Граматически двете хипотези са отнесени една към друга с алтернативна връзка чрез съюза "или", което означава самостоятелност на прилагането им. Иначе казано разпоредбата е приложима при няколко фактически основания, изброени алтернативно, между които е и посоченото „отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор“. В този смисъл достатъчно е да е налице само отказ за проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества, респ. алкохол, за да бъде наложена съответната ПАМ.

Т.е. разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са дадени алтернативно, а не кумулативно. Отказът да бъде проверен с техническо средство е достатъчен, за да се приложи мярката по този законов текст. С Решение № 14243/20.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017 г. / касае отказ за тестване на алкохол, но относимо към настоящия казус - на отказ/ се сочи „... Отказът на водача да се извърши проверка с дрегер е достатъчен да се издаде принудителната административна мярка, не е необходимо да е отказал и медицинско изследване. Обстоятелството, че водачът е дал кръв за медицинско изследване и при химическото изследване е установен етилов алкохол в кръвта ...не води до извод, че принудителната административна мярка е следвало да се издаде при друга хипотеза на законовата разпоредба...“. В Решение № 12245/ 13.10.2017 г. по адм. дело № 9208/2017г.на ВАС ясно е казано: „...От доказателствата по делото е видно, че в случая органът твърди, че е налице отказ на лице, което управлява моторно превозно средство, да бъде проверено с техническо средство. Разпоредбата не изисква наличието кумулативно на отказ за проверка с техническо средство и на отказ да се даде кръв за медицинско изследване. И единият отказ е достатъчен...“

Фактът, че жалбоподателят е отказал при проверката да бъде тестван с техническо средство с „Дрегер Д. Тест 5000“ не се променя от последвалото негово съгласие да даде биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване, защото двете хипотези законодателят е заложил в условията на алтернативност, а не в кумулативност, противно на твърдяното в жалбата. Както бе посочено по – горе употребата на съюза "или" при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че основанията са независими едно от друго, което означава, че дори и само при наличието на едната от тези хипотези по отношение на нарушителя следва прилагане на въпросната ПАМ. За прецизност следва да се посочи, че последващото изпълнение на медицинско предписание не санира отказа за извършването на проверка с техническо средство. Изпълнението на медицинското, респ. химическо изследване би имало значение за опровергаване на показателите от изследването проведено с техническо средство, доколкото получени

при изследване на кръвна проба се приемат за по-достоверни, но в условията на отказ от изследване с техническо средство е без значение какво ще установи медицинското/ химико- токсикологично изследване, дори в случай, че е извършено. В настоящия казус, такова изследване е извършено и то е установило употреба на високорискови наркотични вещества. В същия смисъл е и установената съдебна практика – цитираните Решение № 17559/19.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1286/2019 г. и Решение № 14243/20.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017 г., както и Решение № 6565 от 25.05.2017 г. на ВАС по адм.дело № 7994 / 2016 г., Решение № 14385/28.10.2019г. на ВАС по адм. д. № 15470/2018 и др.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна на целта на закона, която е да се лишат от възможност лица, които са под въздействие на наркотици/ респ. отказващи тестване за такива/ да управляват МПС - в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата. Чрез временното отнемане на свидетелството за управление на такива водачи се цели предвиденото в чл. 1, ал.2 от ЗДвП, да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените разноски.

Ответникът не претендира разноски и няма доказателства да е направил такива.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на М. Й. К. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед № 2669/ 23.08.2023г., издадена от мл. автоконтрольор при 03 група, 02 сектор в ОПШ при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. "б" от ЗДвП (ЗППАМ) – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: